

martyrii; lex, que cum sit salutis nostre essentialis, in-

In Saluatoris Circumcisione duo animadverto, Sanguinem

Verum est, Sanctus Bernardus ait, Jesum Christum, ut nos

Homo-Deus noluit vocari nomine suo, neque Jesus nuncupatus

Sicuti Baptismus, quo originale peccatum deletur, non

Tanta est inter spirituale circumcisonem, ac verum

Christianum similitudo, ut fere synonyma sint vocabula.

speitentur, nihil occurrit nisi circumcisio. Nos sumus circum-

Cum mortificatio Christiana eo spectet, ut moderetur so-

Inter omnes Judaeorum leges nulla severior, quam lex

Ovos, quorum vita jugis est ambitus oblectationum, & vo-

verum Christi fiamus in

Non vult Deus nos circum-

Conqueri nobis non

Inde isti preterea qui affirmant

Quamvis Judaeorum

Quidquid ferdum & aliud

Nemilatio Hill Dei

Quamvis nos

pompa, & corpore, ut ita dicam, in voluptatum suam

Jesu Christus omnino non vult nobis permittere usum

Jesus Christus ne minimam partem patitur nobis esse

Quid facere in Mundo detestamur, & quas fordes non

Humiliatio Filii Dei quodam in sensu major adhuc est

SUPPLEMENTUM DE EPIPHANIA.

Probabile est ex momento, quo Angeli Pastoribus an-

nam per novum sydus in Israel, iter ingressi sunt Jer-

Callidum hoc, & ambitiosum ingenium, quod jam interat

Ex quo Magis abeundi facultas facta fuit, ac iter per-

Volens Dei Filius universo Mundo cognoscendam tradere

Quamvis exigat Deus obsequia, & religionis cultum ab

Cum Herodes non vidisset amplius Magos, illos statim

Herodes in

Magos in

Magi in

Dei Filius

Cor Deus

Herodes ju-

Cor Deus

Herodes ju-

Herodes ju-

Duo a nobis

Duo a nobis

Dei Filius

Spiritualis

Similitudo

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

Magi v-

fus palam sese beatis ostendit per lumen gloriæ, sed hic in terra clam per gratia suæ influxus operatur. *Pater Novus*

Cum sancto Augustino exclamare: O magnum, o admirabile Mytherium! Ille jacebat in præsepio, & Magos ab Oriente traheret: Labeat in stabulo, & coruscabat in Cælo. Per gloriosam Epiphaniam lucebat in Cælo; ut cognosceretur in stabulo; & licet videretur infirmus, adorabatur a Magis, timebatur a malis. *Quid erit tribunal judicantis, quando superbi Reges in stabulo terribili infantis? Divine fons luminum, astrum Sole fulgidius, dissipa tenebras cordis mei, dux esto æternitatis meæ, doce me vivere tanta cum humilitate, ut sine timore me sistam coram Tribunali tuo, sum vivos, & mortuos judicabis. Idem.*

Dies hæc in maximam cedit gloriam Filio Dei, quia divina profusa ratione suam ostendit sapientiam. Hic a mundi sapientibus adoratur, qui carnis prudentiam, omnemque humanam scientiam negant, ut sequantur Cæli luminaria, æternæque sapientie cultum adhibeant. Modum inventi abrogant opibus fidem, quas mundus consecratur, quas horribis, quos mundus habet in pretio, volupratibus, quos mortales deperunt; & admirabilis metamorphosos specie pretiosam efficit pauperatam, contemptum gloriosum, ærum tribulationes, & in Persona sua adorabiles omnes virtutes, quas omnes homines perhorrescunt. Denique confundit in Herode totam sapientiam terræ politicam, ad Nativitatis suæ gloriam, ad nominis sui dignitatem convertit omnes artes, quibus tyrannus inhumanam utitur, ad illum opprimendam, eique spectram cum vita auferendam. Hinc discite omnem hominem sapientiam, quæ minime tendit ad æternitatem, & quæ non querit Jesum Christum in humilitate, ac paupertate præsepis, & quæ tota continetur inter fines temporis, & in centro amoris proprii pseudo sapientiam esse, ac veram stulticiam. Nam quid sapientie est pro sine accipere media, relinquere Deum, qui nos fecit pro se, & inhære creatis rebus, scire nobis beatam propostam esse æternitatem, & de præsentia duntaxat vita laborare, quæ fluxa, & fragilis est? *Idem.*

Magi simulac in patriam reversi sunt, zelum admirabilem præstulerunt: quippe Regis Univerforum Nativitatem palam evulgarent; ubique nararunt quemadmodum stella illos deduxerat, illis locum mansionis Filii divini aperuerat, ipsi puerum viderant, ac jacentem inveniant in præsepio. Festinant nonnulli eos reliquisse regna, & opes suas, ut voluntariam amplecterentur pauperatam quam in Jesu Christo fuerant admittant. *Non desit locus suspicienti progressus, quos in perfectione fecerunt Sancti illi, quandoquidem optime responderunt primæ gratiæ vocationis suæ. Nam in præsepio Sanctorum operum periterunt, & in fervore zeli, quos conceperant ad pedes Jesu Christi annis tribus, atque tringenta inter infidelium barbariem, sine alio subsidio, quom luminum interiorum, quibus Spiritus sanctus illos illustrabat; & turbatos in conversione populum procurandam cum eo fervore; qui tandem martyrii gloria fuit coronatus. *Pater Novus: tom 7, Meditat. Tomo 7.**

Cum stella immorata fuisset super Bethleemiticum stabulum, ad terram propius accedit, & nitidiores radios emisit, quasi diceret Magis: hic locus est, ubi natus est Rex, quam queritis; quæ res illos admiratione replevit pauperem illum ruderem congeriem intuitus; sed ubi ingressi sunt, atque Jesum invenerunt cum Maria, illic ex pueri, matrisque ore prodit lux longe divini fulgore syderis, quæ illos penetravit corda, eosque in cognitionem adduxit, Puerum hunc esse Deum suum, ac Salvatorem, in quo omnes Divinitatis thesauri latebant. Admiramini hoc in loco fidem horum Magorum, quæ ad perfectionis suæ cumulum evasit. Hujus herouicum actum elucuerunt, cum stella in Oriente visa, fecit, ut religionem suam dederent, credentes natum esse Regem universonum, & alium etiam longe excellentiorem elucuerunt, cum ipsis Ierosolymam ingrediens evasit stella, quia tamen illi tepescerant, semper constantes in eadem sententia, quam animo imbibierant. Ille vero, quem exercebant in ipso stabulo ingressu longissime priores duos superavit. Nam videntem puerum in præsepio jacentem, etiam omnia quæ ob oculos obverlabantur, infirmitatem, atque pauperiem sapienter, firmiter crediderunt Deum esse, & universonum Monarcham. *Magi crediderunt omnia esse divina, ubi per omnia, humanis defectibus; Cassianus ait. O quam perpicaces sunt oculi fidei! Hodierna die sub Infantis imbecillitate detegit Majestatem Dei; illum videbit aliquando per ipsam Crucis ignominiam. Idem.*

Post actum fidei, quem Magi exercebant, considerate illum adorationis, qui statim subsecutus est. Scriptura duos hocce motus complectitur, actum exteriorem, interiorumque virtutum hujus; & præcedentes adoraverunt Deum. *Brocchentes; hæc est adoratio exterior, simulque confecti sunt supremam infantis hujus excellentiam, ejusque sese subjecerunt imperio. Hæc est interior adoratio, quæ docet, ut vosmet humilietis, si vultis cum Magis contemplari admirabilia Dei. Inventus magnum Dei nos hu-*

militer, & humilitas ejus nos ad magnum illius contemplationem disposuit. *Idem.*

Opus fuit torrentibus lacrimarum, & sanguinis ad nascentem Ecclesiam instituendum, & ædificandam; & æntequam unius Monarchæ accideret conversio, quinque, vel sex Martyrum myriades numerate sunt. Ecce vero tres Reges Ethnici, & cultores Idolorum fidei prædicatore, & sine exemplo ad solum nosi syderis aspectum erantur, persudauerunt, converterunt. O summa Dei nascentis potentia, quæ magis elucet in horum trium Magorum vocatione, quam in productione novi hujus syderis, quod illis apparuit! quandoquidem in altera toto Cælo majorem nascentur difficultatem, quam in altera! Quod si cognoscere vultis, Propheta nos docet, in Mundi creatione Deum vix stellas vocasse, cum illico ea corpora sensu carentia aures habere vasa sunt, ut vocem ejus audirent, & os, ut responderent: & dixerunt assumus, & luxuriam cum juvenitate. *(Baruc. 2.)* Sed non semper hoc ipsum dicit potest de illis, quos gratia sydis inus illustrat. Sape illi obstantur, non repente victas dant manus mens, & cor, & homines plerumque sunt luminis rebelles. *Ipsi fuerunt rebelles luminis. (Job 24.)* Opus est nonnunquam, ut Deus utatur suprema potentia, quæ novit mulcere corda, ut eo lectat, quo cupit; idque per gratiam, quæ est veluti stella illos illuminans, & ad obedientiam illiciens, quin eorum libertati vim faciat: ita ut subigat ingenia inopitina, & inhumana, atque de pertinacissimis agat triumphum, non quod necessario trahat hominis voluntatem per potentiam illi similem, quam nonnulli aulicis tribuere solentur, sed per lumina adeo vividâ, & afflatus adeo efficacie, ut illi ultero de ditionem facere cupiant. *Habens humanorum cordium, quocumque libuerit, inclinandum potentissimum voluntatem, ut explicat S. Augustinus. *Adhuc sermonum in omnia argumenta.**

Quis poterit deipectis ambitiosa fovere consilia videns Regem suum in pauperismo hoc loco inhabitantem? Nihilum putabit ne aliquid fe esse, ubi videt totum exanimum? O superba Palatia, Edes magnificæ Principum hujus Mundi, non quidem super vos sicut iter stellas; vos non aliud estis nisi vanitatis domicilia, ambitionis, & luxus receptacula, ubi requies sexcentis curis, & sollicitudinibus perturbatur. O Sancta stulticia, o paupertas, o turbaria! Suavissima sedes bonarum cogitationum, ubi regnat tranquillitas, ubi habitat pax cordis, & corporis! Anima mea benedicat vobis, & desiderio vestri flagret. In posterum hos mihi recubitus placere volo: evitare cupio mansiones, quæ oblationibus plenz fulla, contemnerent pretiosam suppellectilem, & omnes sacculi ornatus perhorrescere. Quid prodest in cedris edibus habitare, cum interim arca fit sub tabernaculis! O gloria mei Salvatoris humilitas! te admirari, te diligere, te imitari volo in vestibus suppellectili, incolatu. *Idem.*

Puer Jesus inter ulnas Matris suæ respiciebat munera, & cor Sanctorum Regum, & in eos consuebat oculos, quibus illos sibi acceptos esse testabatur. Dubitantium non est quo minus eodem tempore, quo Reges Deo suos thesauros offerebant, Deus illis presiosiora dona rependeret. Neque enim deceret Creatoris largitatem, atque Magnificentiam a creaturis sperari. Pro auro, quod illi obtulerunt, dedit eis admirabile Sapientie donum, quo altissima Religionis Mytheria, & intelligerent, & alios docerent. Pro thure eximium pietatis donum, quo omnes mundi divitias contemnerent, & unice Dei servituti sese manderent. Pro myrra sublimem spiritum Crucis, qui jugem illis suis mortificationem, quam subsecuta est corona Martyrii, ut multi abstrantur. *Idem.*

Nequiquam subdolis consiliis suis Herodes infanti Deo mortem inferre molitur. Vult Deus omnes artes hujus impii Regis confundi. Irritas facit omnes hujus prudentis sculi technas, quibus Magos, ut ad se Ierosolymam reverterentur, fallere studuit. Frustra Herodes nihil inausum, ac inmentatum relinquit, ut de medio tollat puerum, qui ejus excivit ætropyiam: quidquid deinceps ausurus est, omnia eque in irritum cedent. O vanitas, o nihilum humanorum consiliorum, cum Dei voluntatibus adversantur! Rex hic ea non assequatur lumina, quæ speraverat. Magi semper dociles præbebunt aures celestibus monitis: & quia ad crudelem Regem hunc revertantur, aliam insitunt viam in patriam reverturi. Sed quid nobis cogitandum est de hac Magorum adoratione, & cultu? Nobis repræsentat submissionem cordis, quod & nihil illi infirmitatem, & divinx celsitudinis majestatem cognoscit. Hæc autem adoratio potissimum esse debet: etenim in genua procumbere nihil est, nisi cor ad Deum dirigatur, & cor ad Deum dirigi nequit, nisi fuerit humiliatum. Humiliatio hæc fructus est assiduarum meditationum quæ nobis faciendæ sunt de miseris nostris, & de illius omnipotentia, qui nos eduxit ex nihilo. Heu! quam bene Deum novit adorare, qui seipsum cognoscere didicit: qui persuasum est, Deum unum magnum esse, & qui hinc quidem intuitus suas miserias, & peccata, inde vero supremam gloriam, & Sanctitatem

tem Dei, hilari, & equo animo induit sensus humiliatorem, qui infirmam, & criminibus onustam docent creaturam. Quam bene Deum adorare novit, qui cum Propheta dicere potest; glorior ab infirmitatibus meis; sensus humilitatis, qui sunt in corde meo singulari diebus evanescunt, & vilior videbor, quam vilis fuis. *Lambert in anno Evangelico tom 5. & Retens Autor.*

Filio Dei thur Magi obtulerunt. Hoc munus est, quod Deus a nobis vult recipere, & sine quo ad Deum accedere non possumus. Ex omnibus muneribus, quæ ab hominibus Deo possunt offerri, oratio, quam thur designat, Deo est acceptissima: Ad Deum pertinere non possumus, nisi infinitam ejus Majestatem adoramus, nisi laudes illius recolimus, nisi nostras illi necessitates explicamus, nisi gratias illius flagitamus: Sed meminerimus præsertim orationem, quæ pretiosum est thymiama coram Deo, esse orationem cordis contriti, & humiliati: *Respectus in orationem humilium, & non serevis præces eorum. (Psalm. 101.)* esse orationem illius, qui confugit ad Deum, quia suavitatem necessitatem, & quia illi persuasum est, Deum unum esse, a quo eripi valeat de miseriarum abyssu, in quam incidit propter peccatum. *Lambert in anno Evangelico tom 5.*

Vidimus stellam ejus in Orientem, & venimus adorare eum. *(Matth. 2.)* Stellam videre, eandemque sequi, in Magis unum fere & idem est. Visa ne fuit unquam alacrior, & gratiæ fidelior obedientia? Eorum quidem fervorem admiramus, sed illo inflammamur? Sicine gratiæ respondeamus? Sequimur ne eadem cum alacritate ejus illecebras? Quot elapsi sunt anni, ex quo nos sollicitat Deus, ac urget, ut sequamur ipsum, ac nosmet totos illi tradamus? Quot die pollicemur, quod nunquam exequimur. Sed hæc moræ quam contumeliosæ sunt? ille æque his fe sedum putat, ac si aperitissimam resoluam patere. Sinus ergo in posterum diligentiores, ac fideliores. Gratia neglecta, ut plurimum, est gratia amissa. Ne differamus igitur in crastinum, quod hodie facere possumus. *Moralis Nostri Testam. tom 1. primo.*

Invenimus puerum cum Maria Matre ejus, & præcedentes adoraverunt eum. Puit ne unquam fides purior, alacrior, magis strenua, magisque illustrata? Magi infirmum vident puerum, egenum, patientem, omnibus carentem, & ab omnibus fere derelictum: at tamen per hanc densam caliginem in illo deprehendunt omnes abscondite Divinitatis characteres, & sub umbris, quæ ab humana mente penetrari nequaquam possunt videntur. Humiliter ad illius procedunt pedes: obsequenti, & servitute suam, vestigialium, quæ ab Oriente extremo afferunt, varietate. Imitemur eorum exemplum, non desint nobis acceptilibus occasio, ad Eucharisticam Mensam accedendum; illi invenimus etiam Deum absconditum, ut olim fuit infirma specie; sed harum specierum caliginem penetremus; fides nostra sibi nobis aperit unicum, & dignum nostrarum adorationum, ac totius nostri amoris objectum. Meminerimus tamen interdici, qui in Scripturis cautum est, ne vacuis coram ipso manibus accedamus. Non sufficit illi jejuna, ac sterilis adoratio; vult semper hanc cum aliquibus oblationibus consociari. In hoc etiam Magorum exemplum sequamur. Non secus ac illi offeramus aurum caritatis, & amoris, thur precum humilium, myrram mortificationum nostrarum, & caveamus diligentissime, ne repetamus quidquam eorum, quæ fecerit illi devotimus. *Moralis Nostri Testam. tom 1. primo.*

Non patitur unquam Deus fe vincit liberalitate. Si nostra petit bona, ideam petit, vel ut inde cor nostrum avellet, vel ut amoris nostri periculum faciat, vel ut occasionem nanciscatur nos novis muneribus cumulandi. Ita egit cum Magis. Excepti ille quidem eorum adorationes, obsequia, manera; sed quid illi vicium ex Salvatore sui Magnificentiam non recipiant? Ille se palam communicat per supernaturalem luminum profusionem, quorum ope detulerunt infidias, quæ ipsi debebantur, & quæ feliciter illos deduxerunt per absconditas, ignotasque vias usque in patriam. Illis etiam aperit nihilum hujus mundi, a quo adeo perfecte cor eorum avellet, ut eo ipso temporis articulo omnibus abrenuntiant possessionibus suis liberius Jesu Christo servituri, eique unice vacaturi. Effundit in eorum animam hunc spiritum fortitudinis, & Christianæ generositatis, quæ deinceps eos parat efficit, qui gloriosum Martyrium susceperunt. Ex gratiæ, & beneficiæ, quibus Magi divinitus affecti fuerunt. Anima fidelis, strenua, liberalis singulari etiam diebus eadem fere nanciscitur bona in divina Eucharisticæ communione. Igitur majori in dies cum fervore nosmet præparemus illi, quam hodierna die per insignem hoc beneficium sumus habituri. *Moralis Nostri Testam. tom 1. primo.*

Et Magi ubi apparere viderunt stellam, cuius motus, & materia erant insoliti, statim corripuit iter nihil ultra querentes, ut ad adorandum Regem Judæorum, quem illa ostendebat, proficerentur. Hinc renitit sydis in Cælo, ut novitate sua, eorum curiositatem, atque obtutus alliciat: inde vero invisibilis Dei gratia, quæ hoc utitur exteriori medio adeo evocandos, gratis ostendit lumina

sua in animas eorum. Cærum est divinam hanc vocationem, & necessariam, vel ut melius dicam exteriorem, & opportune dispositam, fuisse hujus felicitatis principia, & syderis hujus conspectum fuisse illecebram, qua Jesus Christus infans voluit illos arcedere. *Moralis Nostri. Tomo 6, parte 1.*

Poterat Deus mittere Angelos ad Magos; sed hic jam adventum illius nuntiaverant Pastoribus, & gratia hæc Judæis reservari videbatur, qui eos videre consueverant. Recentem lunam creare poterat; sed hæc inæqualitatis, & inconstantiæ symbolum est. Poterat illos Nativitatis suæ certiores facere per Prophetas; sed jam completæ erant Prophetiæ. Producere poterat in sole mutationem aliquam quæ illis stuporem injiceret; sed Syderis hujus defectum in passionis suæ diem reservabat. Quam vero utitur re Gentiles hoc vocaturus? Stella; & hæc stella in eorum mentibus, cor dibatque id efficit, quod obtutum ejus suavitas mox efficit in Zachæo, occasio convivii in Magdalena, transitus ejus in Cæco Jerichuntio, exprobratio in Saulo, vulnera in Thoma, vocis illecebra in Apollonio, interiores, & exterioræque gratiæ in electis. Per hoc novum sydis hæc omnia parit Miracula, sanctus inquit Laurentius Justiniani, intus alliciens per gratiam, quæ illos invitavit, extra illos illustrans lumine, quod illos deducit; illos lætificans simul & movens suimet ipsius manifestatione. Video jam illos ex ditionis suæ finibus egredientes, familiarum suarum obliotos, rerum, gloriæque suæ contemptores; vel dicam potius obliotos sui, ut quærant Puerum, qui illos expectat; & hoc verum est argumentum fidelitatis, quam adhibuerant gratiæ vocationis suæ, & hoc illud erat, quod ab illis Deus peroptabat. *Idem.*

Cum Fidelitate respondere debemus gratiæ Dei, sine mora ex omnibus impediementis emergere, & cum Regibus nostris sequi pernicitatem syderis, quod nos deducit. Nostra ad Christianam Religionem vocatio inclata erat in illa piorum horum Principum, quibus contigit recipere primitias divini Spiritus, & in novam ingredi seculum. Hæc tamen omnes Cæli gratiæ Judæis reservatæ esse videbantur. Tenebris operiebant omnes agros Ægyptiorum, ac terra Gessen, ubi erat populus electus, Solis luminibus illustrabatur. Profunda ignorantia Dei apud incircumcisos gentes tristis pariebat noctem, & infelices populi non nisi per intervalla recipiebant aliquot reflexos luminis radios, qui, ut ita dicam, effluebant ab Sole gratiæ, quod Judæa universa illustrabatur. *Sermone. Moralium tom 1. primo.*

Generatim quidem latenter inolevibilem necessitatem in qua sumus sequendi motum Spiritus Dei; recte dicimus a mundi corruptione recedendum, & omnes nexu improbos insingendos. Ecce stella, quæ incipit apparere; & utinam, sanctus Ambrosius ait, affectus nostri verbis responderent; ac tantum sedulitatis, & cautionis in hoc munere obeundo adhibeamus, quantum facilitatis est in cognoscendo: iremose eo qua nos stella deducit, & quam celeriter conspiceremus idola nostra ante præsepè Jesu Christi. Sed malum est, quod voluptatis illecebræ validiores sunt, quam primi syderis hujus orientis radii, nosque semper retinent in sinu voluptatis, & consilium inire non possumus adeo lucuos nexu infringendi. Malum est, quod nubes vanitatum mundi, medium tenent locum inter nos, & hujus stellaris radios: eoque ita densantur, ut sæpe tamquam verum puritatis affectionum, & cooperationis nostræ ad gratiam si-gnum accipiamus, quod ad summum est nostræ fidelitatis principium, & debilis nostrorum votorum effectus: *Voti magis res est, quam affectus.* Malum est, quod malum audire verba facientes de Religione nostra, de modo, quo instituta fuit, de progressibus ejus, de locis Scripturæ, ubi de illa sermo, de generosis Martyribus, qui illam propagaverunt; sed hic subsistere volumus, satis votorum nostrorum compotes, si per hypocritam pietatem mitimus ad Jesum Christum adorandum eos, qui confugiunt ad nos, quin velimus eos comitari. Perfusus Herodes, ingrati Judæi, hæc fuit causa vestra reprobationis; & abisti, ne nostræ quoque sit argumentum: ite, Magis dicitis, diligenter quaerite de hoc puero, & postquam ad unguem hoc munere percussu fueritis, ac inveneritis illum, tunc me certiorum facite, ut & ego veniens illum adorem. Intem hic immoramur, satisque nobis videtur beati, in aliorum pietatem ea exonerantes officia, quæ nobis imponit Religio; sed re ipsa irritam facientes vocationis nostræ gratiam non sine quodam anime pondere, frigida perplexitate cordis inter veritatem, quam novimus, & obedientiam huius, quam præstare debemus is omnibus, quæ nobis proponit. Itaque nonne justa nobis suppetit causa metuendi, ut Deus in locum nostrum novos subleat populos, ad quos mittat stellam suam, quemadmodum olim subleat Magos, & Gentiles Herodi, ac Judæis, quos reprobavit? *Sermone Moralium Tomo 6, parte 1.*

Magi signo admodum incerto moniti præclaras cognitiones suas subjecerunt luminibus Orientis stelle, quam in suscepto itinere ducem secuti sunt; nos vero tot inter luminibus septi sumus in sinu Ecclesiæ nihil nobis proponentia

s. Augustini Sententia hoc Mytherio.

Admirabiles effectus, quos Dei Filius in hoc Mytherio miris ostendit.

Admirabile effectus, quos Dei Filius in hoc Mytherio miris ostendit.

Progressus fidei Magorum videntem stellam super Bethleemiticum stabulum permanentem.

Cultus quem adhibuerunt Magi Filio Dei in stabulo.

Dei Filius in Magorum vocatione suam potentiam ostendit.

Thur, quod obtulerunt Magi Domino, quod nobis debet esse acceptissimum.

Magorum selectis ad nosi syderis saltem magnum est exemplum fidelitatis ad gratiam.

Constitutum ferventis anime ad confectum stabuli, ubi jacet Dei Filius.

Pretiosum Dei, & cor Dei visum, quod magis respiciat.

Deus nihil negit nobis, quod non colat in nostrum altarium.

Frustra hunc mites ad-versantur Providentiæ consiliis.

Magi ubi stellam viderunt, cuius motus, & materia erant insoliti, statim corripuit iter nihil ultra querentes, ut ad adorandum Regem Judæorum, quem illa ostendebat, proficerentur.

Deus stellam voluit eligere ut nos ad-duceret.

Magis similes respondere debent gratiæ Dei.

Fatemur quidem nos sequi decere motum Spiritus Dei, sed hoc munere perperam sangnamur.

Cognitiones nostras Evangelicis luminibus subiecimus.

erant. Sed cum mox ad illius aures pervenissent mirabilia, quae acciderant in Templo per occasionem Pueri, qui Messias esse ferebatur, in crudeles iras exarsit, quibus eo infanz actus fuit, ut omnes pueros, qui in sinibus Bethleem infra biennium nati fuerant, jugularentur, ne illum praeiret, cuius paulo ante natiuitatem a Magis audierat. Idem.

Quod ad Magos Reges attinet, quibus contigit Mundi Salvatorem colere, eique sua munera afferre, facile est cognoscere quoniam gratiarum, & supernaturalium donorum affluentia fuerint cumulati; quam viva fide, ardenti caritate, qua zeli paritate, ac generositate domum suam fuerint reversi, ubi postquam exultant mirabilia, quae viderant, Sanctorum mortem subire domi suae meriti sunt. Profecto gratia, & vocatio adeo singularis, fidelitas adeo accurata, & generosa alium invenire finem minime poterant, & hoc credit Ecclesia per publicum cultum, quem illis adhiberi permittit. Heu! Mundi Salvator, quam praecara documenta, quanta, & quot exempla reperio in primis adoratoribus tuis! Opus ne est, ut quia minori sumptu, ac labore invenire te possim, minus solliciti inquiram te: minori cum reverentia te colam, & infrequentius mea tibi exhibeam obsequia! Hoc feci, & hoc hodie fieri exco, & detestor; consilium inveni tibi assidue inferendi, & reliquum diurnum meorum te in spiritu, & veritate adorandi. Idem.

Opus erat, Domine, ut inter tuas humiliaiones, quas tanta cura quaerabas, aliquid accideret, ex quo quoniam es cogafereris, & quod prohiberet, ne divinitatis tuae gloria divulgaretur inter contumelias quibus iugiter afflictebaris; oportebat, ut qui videbant te humana indutum imbecillitate, recognoscerent simul in persona tua Majestatem, & Omnipotentiam Dei. Hac de causa tres illi viatores, facti speciales propter eam, qua pollebant in Mundo, autoritatem, non secus ac propter scientiam, duce stella, divinitus afflatis ab extremis terrae plagis in Bethleem ascenderent, tibi eos praeberi honores, & obsequia, quae uni Deo tantum debentur. Ex libro, qui titulus: Colloquia Abrahamae Joannis, & Eugenii Presbyteri.

Hoc celebrissimum Magorum iter, ad te colendum venientium, nos docet Domine, te sub tuae humanitatis integritate abdidisse realem divinitatem. Hoc liquet ex Prophetae testimonio de aeterna tua generatione loquentis, atque ex thure quod hi Reges offerunt tibi; ex auro, & myrrha, quae tibi praesentant. Dant illi tuis tamquam signum cultus, & adoratus, quam tibi debent; aurum, quatenus illi, qui abfolutus est honorum omnium, & omnium Mundi divitiarum Dominus, Myrrham vero ad ostendendum in manibus tuis vitam, & mortem esse, & omnimodam auctoritatem in nos, ita ut de nobis ad arbitrium disponas. Ex istam colloquitur.

Herodis tumultus, supra Principum Sacerdotum, atque Doctorem populi, ubi intellexerunt Magos duce stella ex longinquis regionibus accessisse ad quaerendum Regem Judaeorum, eumque adorandum ubi inventissent illum: Tumulus hic inquam, ac stupor ostendit, Domine, populo, qui Iampridem te optinebant, te tandem in Mundum adventisse. Hoc illi aliquas injeit cogitationes, & aliquem in eo motum excitavit; sed qui ex hoc tanto nuntio proficeret aliquid, illud oblivioni tradidit, & facti excedit recordatio. Memoria, quam Herodes lovet, nihil potest, nisi ut terrerimus, & crudelissimum scelus committat, jubens interfici in Bethleem, & finitimis locis pueros omnes, qui biennium non excederet. Scribae vero, & Sacerdotes qui sancta incendi impatentia debebant, ut scirent, quoniam esset novus hic Rex Judaeorum, qui natus erat, factis esse putantur, si obiter inquirerent iis in locis, ubi Christus erat natus. Idem.

Magi ubi Ierolimam ingressi sunt non tervant tempus inutile obsequio venerationis; immo neque ascendunt in Templum, cuius tanta erat celebritas, quid in urbe fiat, vel in Herodis aula non quaerunt, & nisi Rex ille eos sciscitatum missit, eum ne vidissent quidem; de illo tantum solliciti, qui natus est Rex Judaeorum. Hinc discimus ex animis nostris ejicere curiositatem rerum superficialium, scientiarum, negotiorum Mundi, proximorum nostrorum, quae nihil nobis ad salutem conferre possunt; sed quae econtra mentem nostram impediunt, & prohibent, ne ad res divinas, & nostrae conscientiae negotia, ut decet, incumbat. Alterius Mundi nuntia quaeramus, solliciti sumus, ut in praesepio Domini adoremus, nobis indignam putemus omnem scientiam praeter illam, per quam sanctum puerum cognoscimus. Nos beatos, si illum invenire possumus, si nos pedibus ejus obvolutos non dedignatur, si recipit, quod illi offerimus munera. Homilia Godeau.

Quamdiu Magi Ierolimam commorati sunt, non viderunt stellam; sed illic egressos antecebat eos. Vident illam praesentem, ac decedentem iter, ac eo deducunt, ubi erat Sanctus puer, quem perquirebant. Hinc discendum est, Dei Spiritum passim non inveniri in magnarum Urbium tumultu, ac in rumore negotiorum Mundi; ibi e contra amittitur. Magis enim in Urbibus ambitio, invidia, avaritia, ultio, voluptas, habendae libido in cordibus dominantur, omnesque inousconferunt. Aer ille tabidus est, quo omnes illum perflantes corrumpuntur; & peculiari Dei gratia opus est, ut

quis se incolorem tueatur. Tutius est fugam capessere, iisque in locis commorari, ubi peccati occasiones cum sint pauciores, infrequentius peccatur. Igitur vos beatos exultate cum in pago aliquo, aut ruri moramini procul a mundi frequentia; ideoque procul a spiritu Mundi, qui est inimicus Dei. Vobis illi non oberfantur ob oculos magnifica obiecta, non ades superba, non pretiosa fupplex, non laeta convivia, non magnifica fervorum caetera, & quod oculi vestri non vident, cor vestrum non optat. Vobis non sunt iuges occasiones augendi fortunam vestram, & opes vestras multiplicandi, & his adhaerentibus, qui vobis conferre placuit Deo. Magna negotia non omne vobis auferunt tempus, non totam mentem occupant: ibi modica domesticae rei cura habenda tibi est, agri tui colendi, ac exiguis familiaribus invigilandum; quibus mediocribus curis facile adjungere licet illum salutis tuae, & Christianae pietatis exercitia in locis, ubi facile illi servire licet, & ubi libentius habitat quam in magnis civitatibus, ubi vix est qui illum norit, & servat illi. Libenter loquar ad cor, & sed hoc accidit in solitudine: Ducam enim in solitudinem, & sequar ad cor ejus. (Osee.) Godeau in Homiliis.

Magi duce stella, quae antecedebat eos, veniunt Bethleem, ibique inveniunt Puerum Jesum in praesepio jacentem cum Matre sua, sine comitatu, sine familia, sine illis Regni insignibus. Tamen non solum eum colunt tamquam Regem, reverentur tamquam Altissimi Sacerdotem, benedicunt illi tamquam victimae pro humani generis salute immolanda, verum etiam tamquam Deum venerantur. Quoniam, fideles? fuit ne unquam huius similis in Israel? Non miror eedri in Jesum Christum, hunc pro Messia haberi, dum ea operatur miracula, quae nemo fecit unquam. Sed quod Philosophi, quod Mundi sapientes pro Deo habeant instantem decem annorum, vel duodecim, puerum jacentem in praesepio, pannis involutum, ab omnibus derelictum, & extrema laborantem inopia; hoc miror, hoc mihi stuporem ciet; hoc est in causa propter quam eorum fidem admirer. Quoniam vero nostra esse debet, quos Fidei lumen certos facit puerum in Bethleem natum Deum esse, qui scimus illum resurrexisse, & regnare ad dexteram Patris in Caelo, & Judicem esse viventium, & mortuorum? Quoniam reverentia a nobis colendus est! Idem.

Ex eo, quod novum Sydas creavit in Caelo Deus, ut Filii sui Nativitatem tribus Magis aperiret, discendum nobis est, nos sine Dei lumine nequaquam cognoscere posse Jesum Christum, vel aliquod ex Mytheris ejus. Mentem nostram in tenebrarum caligine versari, ubi de divinis Mytheris agit, & omnes argumentationes nostras nihil inde posse intelligere. Magi iniquos erant Philosophi, celeberrimi Aethiopiae inspeciores, qui videntes novum hoc sydas illucere, admirati sunt illius formam, lumen, & viam; verum nisi simul Deus revelasset illis stellam hanc natum esse Nativitatis Filii sui, illud aethi ceteris simillimum exultantem. Gratia tenebras ex oculis eorum exculsit, eo tempore, quo sydas illud eorum oculis illuxit, & effecit, ut cognoscerent illum, qui in Mundum venerat ad eum redimendum. Dedit spiritibus intellectionem, qui praesepio honorem, & quod fecit intelligi, fecit inquiri. (S. Leo serm. 1. de Epiphania.) Ne praesepium igitur in ingenii nostri viribus, neque in luminibus scientiae nostrae, ad cognoscenda ea, quae pertinent ad Deum, ac nostram salutem; fatemur nos natos esse in caecitate, ac profunda ignorantia; petamus a Deo lumen fidei, quae sola potest esse nobis dux, nosque adducere ad Jesum Christum. Lumen rationis, Philosophiae, experientiae, nobis ullam tradere poterant divinae Veritatis agnitionem. Unus Jesus Christus nos ad se vocat; Unus Jesus Christus se nobis praebet cognoscendum. Ipse enim lux est illuminans omnem hominem in hunc Mundum venientem; ipse via est, per quam unice tuus ambulatur. Hanc amentes, hanc intellexerunt; ipsam scimus, S. Augustinus ait, (Tract. 34. in Jo.) ne ad ipsam lucem aliquando veniamus, & in illa via vivamus, ne nunquam omnino moriamur. Godeau in Homiliis.

Praeterquam quod hoc obsequium, quod adhibent illi tres isti Reges, in se persequitur maximum est, quod illi praestari possit in terris; etenim quamvis agnoscat ille a Populo, & a Pastoribus, non distat tamen hoc aliquid esse non magno in pretio habendum. Quoniam honorem meretur ex dignitate eorum, a quibus nobis honor impenditur. Sed juxta regulam hanc celsitudo Filii Dei recognata, & manifestata pro tali, qualis est, videlicet suprema, ac a nullo pendens, & fortassis etiam super omnes terrarum Monarchas posita: etenim quomodo melius manifestari potest, quam cum videmus id, quod in terris maximum est, Regum videlicet Majestatem illi honorem deferre, ac eidem esse subiecte? Hac igitur dies jure optimo appellatur manifestatio Majestatis Filii Dei: eras hominum Salvator, Deus absconditus, Rex sine subditis, homo-Deus, hominum novissimus, sed hac manifestatio detegit ignotum Deum, summo huic Monarcha subditos, eosque corona redimitos, subiecit, afflicteque, ut derelicti hujus pueri incubabulis honor adhibetur. Hac proprie illius celsitudo est, & gloria, quae sita est in cor-

Magi tandem invennerunt Jesum jacentem in praesepio.

Dei Filius hunc infantem ostendit puerum suum.

In quo fit gloria Filii Dei, quoniam Magi adorant, quibus factus illi procurant.

gnitione, & luce exteriori, quae illi procuratur. Auctor Sermonum in omnia argumenta. Quandoquidem eandem gratiam recipimus, quam Magi, qui objuratum digni erimus, si eorum posthabito exemplo, nobis idem non erit fervor eundi ad Jesum Christum, nosque in numerum discipulorum ejus inferendi? Hodierne igitur die vobis Magorum exemplum proponens docerem vobis, quid vobis sciendum sit, ut vosmet Deo devocatis, & quid sit sefe devovere Deo. Hac illa est magni momenti veritas quam vobis traditurus sum. Qui vult se devovere Deo, ad illum abriter, & sine mora se debet conferre; constantiam debet asserere, ac vim ad superandos omnes obices, qui in salutis via violent occurrere. Qui autem ad Deum fudet, ambulare, non debet manibus vacuis se conferre, sed par esse debet, ut illi afferat munera. Annus Evangelicus. Lamberti tom. 5.

Quare Magi ex stella, quam vident, conjectura assecuti sunt, natum esse Regem Judaeorum? Quoniam ratio inter hanc stellam, & Salvatoris Nativitatem? Vetus quidem Prophetia quae eandem quam Magi, partim sortitus est, vaticinatus fuerat: Orietur stella ex Jacob. (Num. 27. 17.) Quibus verbis nuntiaverat ortum Prophetiae, qui aliquando vocari posset stella fulgens, quia calius natuscitur erat, & homines illustraturus. Hujus vaticinii memoria usque ad Magorum tempus permanerat, illudque complendum praesolabantur. Magi ergo per Prophetiae praedictionem de stella apparitione edocti, multoque magis per lumen interius, quod in cor illorum effudit Deus, non dubitant, quominus novum Sydas, quod illis apparuit, certissimum sit dominici Nativitatis testimonium; ideoque illud appellat stellam Regis Judaeorum. Vidimus stellam ejus in Oriente, & venimus cum muneribus adorare Dominum. Vidimus, & venimus. Verba sunt, quae nos maxime erudiant. Magi viam ingrediuntur: statim ac illis ostenditur, non differunt in aliud tempus, ubi lumen illis apparet, statim festinant ad Jesum Christum inquirendum proficiuntur. Idem.

Dei Filius oriens in terris non addiderat solum Majestatis suae magnitudinem; videbatur etiam abiecit summam illam potestatem, qua Caelum, ac terram creavit. Cum enim puer nasci voluerit, ut alii, redactus videtur ad extremam infirmitatem, impar, qui sibi opera ferre posset; omnibus vitae casibus obnoxius, ac in summa rerum omnium carentia. Tamen hac Epiphaniae die suam ostendit potentiam, trahens ad se hos Orientis Reges, & agens in hoc spiritus Idolorum cultores, a Deo per voluntatem remotiores, quam pro locorum distantia. Gratia lumen Regum horum mentem illustrat, sapientum quidem profundaque perspicacia in Mundi negotiis, sed in denica caligine infidelitatis additorum; & vix hac stella oculis eorum illuxit, cum brevi, statimque caecitate illorum dispavit. Gratia hac cor eorum pervadit, & ex hoc primo temporis momento se hic dedunt. Vidimus stellam ejus, & venimus adorare eum. Hic divinum aliquid latet, quod humanam potestatem superet. Auctor Sermonum in omnia argumenta.

Quoties Jesus Christus vos illuminavit? Quoties vocavit? Ille effecit, ut audiretis Ministrum illum sece succentam, cuius sermone vos tegerent, cum ad vivum vobis salutis Veritatem aperuit; ille vos cum amico fideli conjunxit, cuius exempla aequae, ac verba magnam obtinere vim, ut intra vosmet colligatis; ille auctor fuit, ut casu illic contingeret, quem molestum arbitrabamini, sed qui tibi vera vobis perutilis acciderit; quoniam in vobis ciet fastidium rerum omnium terrenarum; ille vos perduxit in cognitionem illius, qui vos invitos redarguit, ac evincit, ut unice illi, quod necessarium est, vacetis. Jesus Christus vos vocat. At idoneo vocat, quia vobis indiget? vos illi profus inutilis estis. Igitur unice ex sua bonitate vos vocat. Deus vero bonus a creatura sua non amabitur, eo ipso tempore, quo praebet sui in nos amoris argumenta! Ad id opus est omnem sensum abiecit; opus est velle omnes grati animi sensus jugulare, qui nobis invitit etiam oboritur, & quantumvis modicum imperii spatium superest rationi, & huic non omnino cupiditas dominaretur. Enquae S. Paulus asserit Dei bonitatem validissimum esse causam quam exhibere possimus peccatori, ut ad conversionem impellatur; An necessit, quod bonitas Dei in deo ponitentiam invitat? Complures peccatores inde oppositum arguunt. Vocat Deus peccatorem & ille saepe resistit, quia Dei bonitas illi perfecta est, & completa. Saep, ut loquitur Tertullianus, per absum, qui factis deplorari non potest, id quod nos a peccando magis debet avertere, retinet nos in peccato. Perseveratis in vobis vestris nefariis, quia cogitatis Deum semper futurum praesto, ut vos reducat suscipiat; hac enim vestra responsio est, cum urgemini, ut quam celeriter ad Deum revertamini. Sinite, Sinite, ingrati considerate in Dei bonitate, quae estis indigni. Intelligite quante plenum sit opus alex abuti divina indulgentia. Quandoquidem vos minime afficiunt Dei misericordiae, periculum, cui vosmet obijcitis redire ad illud cunctantes, arguet vos de necessitate quanto citius ex iniquitatis via egrediendi. Lamberti in Anno Evangelico tom. quinto.

Herodes turbatus est. Turbae illius causam invenire arduum non est. Turbatus est, quia Magi Ierolimam venientes sciscitanti fuerunt: Ubi est, qui natus est Rex Judaeorum? Id genus quaestio factis erat, ut turbas injiceret menti adeo ambitiose, qualis erat Herodis. Non paucis illi steterat sceleribus, seu thronum sibi vendicare, seu in eodem persistere. Illi, quos propria conscientia damnat testimonium, facile expavescent. Contremisit Herodes, quia sicuti regnandi libidine flagraverat, metuebat futurum ut laborum suorum, vel criminum potius fructum amitteret. Idem.

Difficilius vera est intelligere cur turbata fuerit Ierusalem, Magis adventum novi Regis nuntiatis. Facile erat cognoscere novum hunc Regem esse Salvatorem, quem Propheta praedixerat. Ita videntur Ierolimam cives non timore, sed gaudio afficiendos fuisse. Hunc sensum illis injicere debebat proxima spes libertatis, in quam erant vindicandi ex servitute, in qua Iampridem gemebant. Agnosce in hoc universali tumultu Ierusalem effectum caecae illius indulgentiae, quae efficit, ut viris principibus alienentur, eorum sensus amplexantur, eorumque genio vilescentur. Quam nobis vim non inferimus, cum sermo est de obsequendo, potestatis seculi! Quam beati esemus, si eodem ardore obsequeremur Deo, si nobis idem esset animus vim faciendi affectibus nostris, ubi viliqua opus est, ut nostra obeamus officia, & legem Dei impleamus. Idem.

Magna quidem est diei hujus sollempnitas, sed illis, qui notant digne in pretio habere donum fidei, & gloriosam Christiani hominis qualitatem. Quis enim gaudere potest se ad Jesu Christi cognitionem fuisse evocatum, nisi respiciat cognitionem hanc tamquam infigne bonum, & si parum gratus est gratiae suae vocationis? Quis vero se taliter affectum, centere potest, cum eodem pacto vivit, quo viveret, si minime ingressus esset in Ecclesiam, & nunquam de Jesu Christo dicere audivisset; lumen nostrum nobis illuxit? Verum sumus ne de eorum, numero, de quibus Prophetia dixit futurum, ut in luminis hujus fulgore ambularent? Tertullianus in Anno Christiano Tomo primo.

Sancti Patres in muneribus, quae Magi obtulerunt Jesu Christo, duo animadvertunt. Primum, illa congrua fuisse qualitati illius, quem adorabant; Reverentur illum tamquam Deum thuris oblatione; tamquam Regem auro; & tamquam hominem myrrha, qua ad condenda corpora post mortem olim utebantur. Alterum, non posse, ac debere in sensu spiritali offerre Jesu Christo munera eadem, quae Magi obtulerunt. Ardentes procece thuris locum obtinebant. Eleemolynae pauperibus erogatae supplicat auro; & myrrha utilis ad corruptionem arcendam, belle designare potest curam a nobis suscipiendam ad sartam teclam servandam corporum nostrorum puritatem, omnium illicitarum voluptatum abstinentia. Idem.

Responsio asserit in somnis, ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem Saron. Responsum hoc secundum Graeci textus vim, fuit Oraclum Caleste. Deus ipse dirigit omnes gradus eorum, qui suo nutui parent. Ex quo Magi viderunt stellam, viam ingressi sunt, ut quaerent Jesum Christum, licet nesciant, ubi illum essent inventuri; & statim ac a Judaeorum Doctores audierunt, ubi esset natus, hominum voci paruerunt, ac iterum viderunt stellam, a qua ad eum, quem quaerebant, adducti sunt. Illis redendum non erat Ierolimam, Deus illos admonuit. Beatus qui ita sequitur illum in omnibus viis ejus, & nihil ejus injuste aggreditur. Beatus, qui fidelis iis luminibus, quos recipit, singulis diebus majora meretur, obtinet. Hujusmodi fuerunt Gentium primitiae. Sollemni Festivitate recolumus memoriam gratiae, quam Deus illi largitus est, & in illis Ecclesiae universae; sed hoc in irritum cedit, nisi nostra imitatione coluerimus usum fidelem hujusmodi gratiae: Praesta, nobis, Domine, horum Philosophorum fidem; illumina mentes nostras, & move corda, ut illud sequamur lumen, quod nobis praebuit, ut veniamus ad te; Fac, ut satis te cognoscamus, ut ad te quaerendum excitemur; fac nos satis fideliter quaerere, ut te invenire mereamur; Fac denique, ut te inveniam adoremus, & nosmet tibi offeramus nosmet tuae servituti penitus devotentes. Idem.

Hac dies infinite gloriosa est Filio Dei, quoniam mirifice ostendit in ea supremam potentiam suam in Caelo, in terra. In terra quidem, quoniam adoratur a Regibus, & in Caelo Regem esse Regum, quia creavit novum sydas, cuius admirabilis species perfecte Nativitatis ejusdem miracula representant. Stella facta sunt, ut nota nos illuminent; & Jesus Christus venit, ut nos inter seculi tenebras illustraret. Stelle viatorum sunt duces, & Jesus Christus homines ad beatam deducit aeternitatem. Stella oculis nostris exiguae videntur, licet sint admirabilis Magnitudinis; & Jesus Christus sese novissimum mortalium omnium praebuit, licet infinitus sit in suis Magalibus. Stella fulgorem suum in Caelo fundunt, sed virtutem suam in terra fundunt, ubi per arcanos influxus operantur; & Jesus Christus.

Herodes autem Magorum nuntio expavit, & Ierolimam totam cum illis.

Idem sequitur argumentum.

De Solemnitate Epiphaniae.

Animadvertunt Sancti Patres de Magorum muneribus.

Magi Deum sequuntur.

De gloria J. C. quae mirifice apparet in hoc, & Mytherio.

